

Ó Eszter, ó Renée

Pavel Golia

Elnémult az orkeszter,
kifáradt a zenész,
ó Eszter.
De valahol még él és zenél és igéz,
ó Eszter,
és játszik az ifjú testtel
a vér, a láz, a vész.
Fölkap-e még csak egyszer
ez a tűnt lebegés,
ó Eszter?

A táncnak vége. Narcisz és aszter,
Renée,
sápadtan rezg el
az idő kezén. Hová? Ezerfelé.
És valahol él és igéz és zenél,
ó Eszter,
ó Renée,
és játszik az ifjú testtel
a vér, a láz, a vész,
valahol, valakié.

Valahol, sejted-é,
a szívek szerelemben égnek,
valahol, Renée.
S a parki padon holt álomba réved
egy régi éj,
ó Eszter, ó Renée.

Valaha májusok voltak,
ma már a májusok holtak,
ó Eszter, ó Renée,
egy kókadt
kéz int csak búcsút, egy bús férfité,
ki méltázza meg a végzete felé.

1913.

Kiáltvány

Pavel Golia

*Amikor már-már rokkanni kezdél
a mindennapok unt súlya alatt,
egy éjszakára szedd össze magad,
s jer velem a mámor vizére, testvér.*

*Éjjélre, egyre nyílik a homály:
lámcsak, ez a mi álmodott birodalmunk.
Hangos éljenzés, ünnepi zsvajgás
közt két bolondos, farsangi király
mulat az udvarával. Felséges kartárs,
szép és jó minden, de ám hol a nép?
(Az alattvalók szavát se halljuk)
Én azt mondom, itóka kéne még,
hisz ez a tömeg — józan,
azért oly komoran szótlan.
Csapláros, gyűrközz!
Mit hallok? Baj van a pénzzel?
Fenékgig üres a kincstár?
Ez esetben bizisten nincs már
hátra egyéb, mint egy bölcs és sürgős*

KIRÁLYI KIÁLTVÁNY

*Kódorgók, országút pástján
álmok juhásza, mesék csősze,
mától kezdve éhezni tilos,
s kötelezően bor és lány jár
a bucihoz.*

*Rendelet megy minden kocsmának s fogadónak,
hogy ezennel közkincsnek tekintsék
a kamarák és a pincék kincseit.
Csatolva a kegyes királyi döntés,
hogy a vendégnek némi pénz is üsse markát,
ha igazolvánnyal bizonyítani tudja,
hogy lelke tiszta, szíve gyöngéd.
Az igazolvány — üres buksza.*

*Meghagyatik továbbá felséges parancsban!
Ki sokat munkál, keveset költ,
vagyont gyűjt, erszényt degeszre tölt,
a tyúkokkal tér nyugovóra,
pocakos, fukar és kiállhatatlan —
a pénzt kapják a csavargók, lotyók,
koldusok, s egyéb naplopók,
kik sose tudják, hány az óra.
És minden rongyos poétának,
ki bolond korunk báját és szennyét
az éhség pápaszemén át nézi,
s rossz tudóval naphosszat karattyol,
havonta ezer arany fizetessék
a tartalékalapból.*

*Aki ezt a parancsot megszegni merné,
büntetése legyen —
nem golyó, neki az kevés,
mondhatni, majdnem kegyelem, —
inkább — legfelsőbb királyi megvetés:
örök és végtelen.*

*Igy. Aláírva. Most Te, királyi felség.
Hamar, fut az idő. Még egy-két drága óra,
s már mehetünk is, trónfosztva, virradóra
felvenni a legközönségesebb nap prózáiterhét.
1926.*

Éjjelezők

Pavel Golia

*Bezártak a vendéglők és a bárak.
Bolygunk, kiűzve a paradicsomból.
Csak egy csillaga van az éjszakának,
az is bádog s rendőrmellen kolompol.*

*A polgárok horkolnak biztonságos
házaikban, az éléskamrák terhe
roskadva reccsen, s a polcokon számos
palack pezsg föl, hasztalan reménykedve.*

*Jó, mi vagyunk a társadalom alja,
mégis kérjük, ahogy testvérek kéri,
adjatok inni, jaj, hogy ezt a balga
éjjéli szertartást eljuttassuk végig.*

*De nem nyílik meg egy kapu sem. Távól
harangszó hintáz a szürkülő égre.
Utolsó pénzünk sáfára, a mámor
elpárolgott. Addio, itt a vége.*

1935.

Ács Károly fordításai